

Ezüst fényű lámpa trükközik
az estbe.
Semmibe lóg hatalmas oszlopteste.
Mindennap itt lépkedek,
a körül semmi betemet.
Arcom fekete túll az éjben,
szívem aranyékkő,
neked hozom...
Lábam, kezem árnyéka a falon,
a járdakövekben botladozom.
Az égre nézek, hol rezgő fényű
csillagok, isszák az éji tejadagot.
A bozótos, kihalt 23-as, szinte
integet. Tudom, hogy utána már
csak a síró kisbabás, kiabálós
szomszéd háza udvarán álló
susogó nyárfa sistereg.
Végre ma is hazaértem,
csigaházam ajtaján beléptem,
egymás mellé ülünk veled...
Gazdag vagyok, hogy a
nap történéseit, elmondhatom
Neked!